

Amsterdam, 1946

Eindelijk!

Eindelijk ben ik waar ik zijn wil.

Eindelijk heb ik wat ik hebben wil.

Het heeft lang geduurd, dat wel.

En ik heb mensen verdriet moeten doen.

Veel verdriet. Groot verdriet.

Maar ... nu woon ik dan ook aan de Apollolaan.

De mooiste laan van Amsterdam.

Ik zit in de serre, met uitzicht op de tuin.

Die ligt er een beetje zielig bij, die tuin.

Zodra het voorjaar is, ga ik daar wat aan doen.

Eerst plantjes kopen op het Singel.

Afrikaantjes ga ik kopen, veel oranje afrikaantjes.

Oranje, de kleur van de vrijheid!

En dan lekker de tuin in.

Ik moet eens kijken naar tuinkleren.

Wat dragen de vrouwen hier, als ze in hun tuin werken?

Zouden ze een oude jurk aandoen?

Of misschien een broek?

Leuk, met zo'n zonnehoed van stro.

Vandaag heb ik gordijnen opgehangen.

Mijn zus Loeki heeft ze voor me genaaid.

Zij is daar heel handig in. Ik niet.
Het zijn echt mooie gordijnen.
Natuurlijk was het moeilijk om goede stof te vinden.
Er is bijna niets te koop. Nog steeds niet.
Toch is de oorlog al bijna een jaar afgelopen.

Met die gordijnen had ik geluk, in Rotterdam.
‘Deze stof is net binnengekomen’, zei de koopman.
‘Als u hem wilt, moet u hem meteen nemen.
Vanmiddag is hij uitverkocht.’

En nu hangen er dus prachtige gele gordijnen.
In de woonkamer en in de slaapkamer.

Amsterdam, 1946

Het is leuk om een huis in te richten.
Vooral als het je eigen huis is.
Nou ja, eigen huis.
We huren een deel van het huis.
Van de oude mevrouw Jacobi.
Zij woont al veertig jaar op de Apollolaan.
Vroeger woonde ze hier met haar man en kinderen.
Maar nu is ze alleen.

Mevrouw Jacobi woont boven.
En wij wonen beneden.
De keuken en de badkamer moeten we delen.
Mevrouw Jacobi moet naar beneden om te koken.
En wij moeten naar boven om in bad te gaan.
Mevrouw Jacobi wilde liever beneden blijven
wonen.
Ze kan niet zo goed meer de trap op en af.
Maar ik zei: 'U moet toch die trap op en af.
Ook als u beneden woont.
U moet toch naar de badkamer toe.'
En toen mochten wij de benedenverdieping
hebben.

Sjors vond het niet aardig van me, dat ik dat zei.
Maar nu hebben we wel de mooiste kamers!
Sjors, tja. Daar is het allemaal mee begonnen.

Sjors en Sjanet. Tien jaar geleden.
Veertien was ik toen. Een kind nog.
Een kind uit een groot katholiek gezin.
Een kind uit een volkswijk in Rotterdam.
Sjanet was twee jaar ouder.
En net geen kind meer.

Ik ga nu de gordijnen dichtdoen.
De nieuwe gele gordijnen.
En dan ga ik naar het station.
Met de trein terug naar Rotterdam.
Dat moet van mijn moeder.
Ik mag hier niet blijven slapen.
Nog niet.

Rotterdam, 1936

Ik heb drie oudere zussen: Mina, Sjanet en Loeki.
Sjanet is mijn lievelingszus.
Ik heb ook nog drie jongere zussen.
De kleintjes.

Wij wonen in een huis dat best groot is.
Maar met zo veel kinderen is het toch niet groot
genoeg.
Mina en Sjanet slapen samen op een kamer.
De drie kleintjes slapen ook samen op een kamer.
En ik deel een kamer met Loeki.
Loeki is de meest vervelende zus die er bestaat.
Ze speelt altijd het lieve brave meisje.
Ze klikt altijd over ons bij moeder.
Vooral over mij.
Als ik mijn huiswerk niet af heb, vertelt Loeki het.
Als ik te laat in de kerk ben, vertelt Loeki het.
En Loeki zelf is zo lief en goed. Nooit doet ze wat.
Bah!

Sjanet en Mina hebben het samen hartstikke leuk.
Ze praten altijd 's avonds in bed. Ik weet niet
waarover.
Het zal wel over jongens zijn.
Ik hoor ze vaak giechelen.
Loeki praat alleen maar over ons huiswerk.

En over de preek van de priester.
Volgens mij is ze verliefd op de priester.
Ze zit altijd voorin de kerk.
Ze luistert naar ieder woord dat de priester zegt.
Ze hangt aan zijn lippen. Stomme griet.

Eigenlijk ben ik erg alleen.
In een gezin met zeven meisjes!
Je kunt het je niet voorstellen.
Ik wou dat Loeki nooit geboren was.
Dan hoorde ik bij Mina en Sjanet.
Dan zouden wij met z'n drieën op een kamer slapen.
Dan zou ik met hen mee giechelen.